

Kvinder som Præster.

—o—

Fra Kvinder i forskellige Stillinger bringer vi nedenstaaende Udtalelser, Uddrag fra Dagspressen angaaende dette betydningsfulde Spørgsmaal. Vi vil i det følgende Nummer komme tilbage til denne Sag og denne Gang indskrænke os til at fastslaa, at Udtrykket Præster, der bl. a. er brugt som Overskrift i Politiken, for en Række Indlæg og senere anvendt af andre, øjeblikkelig bør aflives. Det er smagløst og meningsløst. Saa vidt skulde vi vel være kommet i 1919, at vi ikke behøver to Ord for samme Arbejde, hvad enten dette bestrides af Mand el. Kvinde.

Isabella Brockenhuus Löwenhielm
(Berl. Tid.):

.... Det, vi Kvinder skal og ved Guds Naade kan, er: i det stille — jeg vil allerhelst sige: i det skjulte — berede Vej for Ham, der har gjort os selv lykkelige. Men i det hele og store kan vi ikke staa og styre Mængdens forvirrede Fjed.... Manden har dog meget mere end vi Kvinder Overblik i det store og hele, har mere Sans for almene Grundsætninger og Retfærdighedskrav og bøjer sig lettere for dem. Kvinden derimod elsker smaa Undtagelser, og hvor de ikke er, laver hun dem inderlig gerne. Følelsen er Kvindens stærke Side, Tænkningen Mandens; at den ene vil udmærke sig i det for den anden Part særlig givne, fører ikke til noget godt, men kun til et forskruet Resultat. »

Lykkelig den Kvinde, der faar Lov at tjene Gud i Arbejdet for hans Rige, men ræk aldrig Haand ud efter at gøre Mandsarbejde og spille Mandsrolle, derved opstaar let Karrikaturer, som næppe kan blive til Pryd for vort Køn eller til særlig Gavn og Velsignelse for Menneskeheden, fordi de træder ud af de ved Skabelsen satte Skranker og altsaa heller ikke er Gud velbehagelige.

Nu siger man naturligvis: „gammel og konservativ“ — ja, gammel er jeg, men — konservativ — nej — ikke ud over, hvad Guds Ord siger mig:

Ida Falbe Hansen (Polt.):

.... Den Gang Frøken Zahle for en halvtredsindstyve Aar siden som Afslutning paa Ugens Arbejde samlede sine unge Elever til Bibellæsning, fik

hun, som hun selv har fortalt, Brev fra en af Hovedstadens bekendte Præster, der lagde hende paa Sinde, at „Kvinden bør tie i Forsamlingerne“. Da gik Frøken Zahle ind i sit Lønkammer, beraadte sig med Gud og sin Samvittighed — og fortsatte derefter rolig sine Bibellæsninger. Senere har jeg aldrig hørt nogen, hverken Præst eller Lægmand, forarge sig over hendes Taler til Ungdommen.

Nu er der altsaa en ny Forklaring. Mon den ikke vil gaa samme Vej som de andre?

Henny Fochammer (Hovedst.):

At Kvinder skal kunne blive Præster, synes jeg er en saa selvfølgelig Sag, at det næsten ikke er værd at skrive om. Maa jeg for at vise, hvad Vanen betyder for Folk, fortælle Dem en lille Anekdote, jeg har fra den norske Unitarpræst, Kristoffer Janson. Han skulde engang i Amerika prædike i en Kirke, hvor der var en kvindelig Præst, og hvor de to nærmeste Præster i Omegnen ogsaa var Kvinder. Da han kom, sagde en lille Dreng forbavset til sin Moder: Kan Mænd ogsaa være Præster? ←

Marie Illum (Polt.):

Den store Meningsforskel, som har gjort sig gældende med Hensyn til Spørgsmaalet „Kvindelige Præster“, er mig ret uforstaaelig, for da Kvinden blev politisk ligestillet med Manden, maatte dette før eller senere ogsaa gøre hende til ligestillet med ham i „Adgang til Tjenestestillinger og Hverv“, det af Statsministeren fremsatte Lovforslag. . . . Og hvorfor stiller man sig fra kirkelig Side saa stærkt imod den teoretiske Side af Gennemførelsen af Princippet, naar man samtidig hævder, at Lovforslaget om Kvinders Adgang ingen Betydning vil faa i Praxis, fordi Indstillingen til Præsteembederne gaar gennem Menighedsraadene, som formentlig ikke vil indstille Kvinder, til Trods for, at der sikkert gives Kvinder, der kan udføre en Præsts ansvarsfulde Gerning lige saa godt som en Mand.

Gyrithe Lemche (Hovedst.):

Jeg mener at alle Skel bør slettes m. H. t. Kvinders Adgang til Embeder. Mændene vinder intet ved at have Forrettigheder i saa Henseende. Hvad skulde der være i Vejen for, at en Kvinde skulde kunne blive Præst, naar hun ellers har Evnerne og føler sig

kaldet dertil. Paulus' Ord, om at Kvinder ikke bør føre Ordet i kirkelige Forsamlinger, behøver slet ikke at sigte til saadanne kvindelige Prædikanter, som der nu er Tale om. Men forøvrigt havde man vel den Gang slet ikke tænkt sig Muligheden af at se en Kvinde paa en Prædikestol. Det kan man godt tænke sig nu.

Anna Poulsen (Polt.):

Mine Teorier om, at den gifte Kvinde kun i særlige Tilfælde bør beklæde en offentlig Stilling med omfattende Virksomhed, bevirker, at jeg finder det utænkeligt at se hende som Præst. Skal Degnen opamme Barnet, eller skal Præstinden gøre dette i Sakristiet før eller efter sin Prædiken? Min Mening er: Mandens Evner egner sig bedre til indgaaende Studier — vel at mærke til *den stadige Udnyttelse af disse* til Samfundets Bedste. Kvindens Evner henviser hende til at lede og styre Hjemmet og opdrage Børnene, mens hendes svagere Legeme og Nervesystem ikke tillader hende at udføre en Jurists, Kirurges, Officers, endsi- ge en Præsts baade vanskelige og legemlig anstrengende Gerning.

Wilhelmine Rerup (Polt.):

Kvindelige Præster vil efter min Mening slet og ret være et Misgreb, en Uting.

Ingen savner dem; faa eller ingen ønsker dem! Deres Indtræden i det præstelige Samfund vil utvivlsomt give Anledning til yderligere Splittelse og Strid indenfor Kirken og nærmest virke som en Afkristning af Folket. . . Vi moderne Kvinder er tilbøjelig til Selvoervurdering, glemmer ofte, at vi ikke har de samme Evner som Mændene, ikke deres stærke Fysik, hvorfor vi maa begrænse os for ikke at forløfte os, og Præstegerningen vil utvivlsomt blive en „Forløftelse“ for os.

Ingeborg Maria Sick (Polt.):

. . . . At Kvinder kan prædike og øve Sjælesorg — undertiden fuldt saa godt som Mænd — er vel en Kendsgerning, og der er jo heller ingen, som falder paa at hindre dem deri. Adskillige Kvinder — blandt dem ogsaa jeg selv — har i vore Dage talt, ikke blot i Menighedshuse, men endog i Kirker. Fra Præsteindvielse er og bliver de dog udelukket i den kristelige Kirke.

. . . . Man kan finde det beklageligt, om man vil! Men et er vist: Faar vi

Præstinder i vor hjemlige Kirke — og der er allerede indlemmet saa meget forvirrende i den, at det vel næppe er udelukket — da har vi selv dermed indrømmet den *katolske Kirke* et umaadeligt Fortrin fremfor vor.